

عنوان مقاله:

عارفی از ذروه ادب پارسی

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

کبری رحیمی - کارشناس ارشد مطالعات زنان

سعدالله رحیمی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

مساله اصلی این است که آیا ابوسعید شاعر است یا عارف یافته ها بیانگر است، ابوسعید ابی الخیر یکی از خاصترین، تاثیرگذارترین و متفاوتترین عرفا و شخصیتها در زبان فارسی است. می و میخانه و رند و خرابات حریف ساقی و مرد مناحاتنظرا نغزکن تا نغز بینی گذر از پوست کن تا مغز بینی اولین کسی است که سماع، شور، وجد، و حال را وارد عرفان کرد و آن را در بین مریدان خویش رواج داد. صاحب یک جهان بینی عرفانی منظوم است، از این باب نامش با عرفان و شعر پیوندی عمیق یافته است. نتایج مطالعات نشان می دهد، ایشان قافله سالار ادبیات منظوم عرفانی در ادبیات دری می باشند و نخستین شعرهای صوفیانه دری در آثار ایشان مشاهده می شود. مفاهیم شریعت، طریقت و حقیقت را به عنوان مبانی فکری ابوسعید می دانند. نقش عرفانی و اشعار و آثار ابوسعید سال ها در راه سالکان و روندگان مکتب عرفان و شعروادب فارسی ادامه داشته که این تاثیر تا دوره معاصر نیز به چشم می خورد.

کلمات کلیدی:

ابو سعید ابی الخیر، عرفان، شعر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581246>

